

Μνήμη Νίκου Αρτεμίου Για τον αγωνιστή και άνθρωπο

του Θάσου Σοφοκλέους

Ένας-ένας οι Αγωνιστές της ΕΟΚΑ ακολουθώντας τους νόμους της ζωής, αποχαιρετούν την επίγεια ζωή και μεταβαίνουν εκεί όπου ο Πανάγαθος Θεός τους προόριζε. Η μνήμη επικεντρώνεται και θυμάται τον καλό φίλο και συναγωνιστή Νίκο Αρτεμίου από την αγαπημένη μας Κυθρέα. Είχα την τύχη να τον γνωρίζω από κοντά και για πολλά χρόνια, καθότι είμαστε συγχωριανοί και οι οικογένειές μας είχαν ιδιαίτερους δεσμούς.

Ο Νίκος υπήρξε μια ξεχωριστή προσωπικότητα. Διακρίθηκε στον προσωπικο-επαγγελματικό τομέα. Γόνος αγροτικής οικογένειας, είχε ιδιαίτερη αγάπη για τα ζώα, γι' αυτό ασχολήθηκε με τη ζωή τους και έφτασε μέχρι να γίνει κτηνίατρος και να προσφέρει την αγάπη του στον αγροτικό μας κόσμο. Τα δύσκολα χρόνια της κυπριακής επανάστασης, ευαίσθητος και αγνός πατριώτης, πρόσφερε τις υπηρεσίες του στην Οργάνωση και διέδωσε τον εαυτό του σε διάφορες αποστολές, γεγονός που οδήγησε στη σύλληψη και φυλάκισή του για συνολικά 3½ χρόνια. Όταν ήμουν Τομεάρχης Πενταδακτύλου και ο Νίκος υπηρετούσε ως υπεύθυνος στο Κτηνιατρικό Τμήμα της Κερύνειας, συνεργάστηκε μαζί μου και με βοήθησε. Ήταν ριψοκίνδυνος, πολύστροφος, εφευρετικός, αποφασιστικός και πεισματάρης. Αναφέρω χαρακτηριστικά το εξής περιστατικό: Ο Αρχηγός Διγενής μας έδωσε εντολή να συλλάβουμε Άγγλους αιχμαλώτους για να ζητήσουμε από τον Χάρτινγκ να μην εκτελέσει τους κατάδικους συναγωνιστές μας. Πράγματι κατέβηκα στην Κερύνεια για να δω αυτοπροσώπως την κατάσταση. Με πήρε από το χέρι και με πήρε στο ξενοδοχείο Dome Hotel του Κατοελλή, όπου διέμεναν οι Άγγλοι αξιωματικοί. Μπήκαμε μέσα, πήραμε τοαί μαζί με τους Άγγλους οι οποίοι τον χαιρετούσαν, είδαμε και φύγαμε.

Αυτός ήταν ο Νίκος Αρτεμίου. Άνθρωπος ανήσυχος, ανικανοποίητος και προπάντων ατίδασος. Δεν τον χωρούσε κανένα καλούπι. Ήταν ασυμβίβαστος, σταθερός στις αρχές και αξίες του κι αν ξεγλιστρούσες και διαφω-νούσε μαζί σου, θα σου το έλεγε καθαρά και σταράτα. Αγαπούσε και τον Μακάριο και τον Διγενή, όμως δεν δυσκολευόταν να διαφωνήσει και ακόμα να συγκρουστεί μαζί τους. Ήταν σκληρός, αλλά συγχρόνως ευαίσθητος και ανθρώπινος χαρακτήρας και ζούσε έντονα τις διακυμάνσεις της ζωής. Το πρόβλημα της Κύπρου κυβερνούσε τον νου και την καρδιά του. Έφυγε πικραμένος και αδικαίωτος. Με σφιγμένη την καρδιά, γιατί είδε τον Πενταδάκτυλο σκλαβωμένο. Την Κερύνεια τουρκοπατημένη και την αγαπημένη μας Κυθρέα στα χέρια του εκδρού.

Μου είχε ιδιαίτερη αδυναμία και πολλές φορές με υπερασπίστηκε. Τον αγαπούσα. Ο θάνατος του δημιούργησε μεγάλο κενό. Μου λείπει η φιλία του. Τα τηλεφωνήματά του. Μου λείπει η αγάπη του.

Ο Θεός ας αναπαύσει την ψυχή του.